

Que Al·là ens conservi els turistes

La majoria de grans hotels del Caire tenen control d'accés amb escàner i arc voltaic de detecció de metalls. Amb aquest aire d'aparent despreocupació, tan propi dels països àrabs, el porter de l'hotel et fa passar amablement i et fa obrir i et regira la bossa de mà o la motxilla de viatge. Els crits de gresca d'un casament o de qualsevol altra festa que se celebri al *hall* no és motiu per a abaixar la guàrdia: tothom qui entra passa control. "Molts es molesten i ho entenem —explica un guàrdia de seguretat del Hilton—, però és que som aquí per complir una missió de protecció; qualsevol atemptat ara, en ple estiu, seria una catàstrofe per a Egipte, per a tots nosaltres, i no ens ho podem pas permetre".

Els turistes tenen por. Egipte no acaba de

Egipte només ha recuperat el 25% dels visitants. Els atemptats fonamentalistes es combinen amb la repressió del Govern, que ha instaurat l'estat de setge.

recuperar-se de l'ensorrament del turisme provocat pels atemptats dels fonamentalistes islàmics contra els estrangers durant tot l'any passat. Tot i que les xifres de víctimes —set morts i desenes de ferits en setze mesos— no arriben als nivells de terror que viu Algèria —cinquanta-sis estrangers assassinats des del setembre passat— la psicosis d'inseguretat s'ha apoderat dels potencials turistes occidentals, que s'estimen més de fer les vacances a Tunísia, a Grècia o a Espanya.

Els *guiris* tenen por i les grans agències ja no saben què fer per reactivar el turisme cap a Egipte; avantatjoses ofertes de preus i recorreguts han aconseguit una tímida recuperació, que confien que arribarà al 25% de l'ocupació dels millors temps.

A partir del 1990, amb l'ocupació iraquiana de Kuwait, de primer, i amb la guerra del Golf,

ARXIU

El terrorisme islàmic ha causat a Egipte set morts i desenes de ferits en setze mesos. Tot i que les xifres no arriben a la gravetat de les d'Algèria, la psicosis d'inseguretat s'ha apoderat dels potencials turistes occidentals.

després, Egipte ja va començar a notar la davallada del turisme. I això va donar la idea als fonamentalistes més ressentits: atemptats contra els estrangers, s'ensorra el turisme que és la principal font de divises, ve la pobresa amb el caos més absolut, i s'encén la guspira de la revolució. Com pitjor, millor. I així van començar les bombes a restaurants i els trets contra autocars, vaixells-creuers i fins i tot trens.

El 9 de juliol passat al Caire, el cap superior de la policia egípcia, el general Raouf al-Menawi, explicava a la premsa internacional que la situació era totalment controlada, que el principal grup islàmic terrorista Gama'a al-Islamiya era totalment controlat gràcies a la política d'infiltració policíaca, i que els estrangers podien circular per Egipte amb tranquil·litat, sobretot des que els terroristes s'havien quedat sense dirigent: el 25 d'abril la policia va cosir a trets al Caire Talaat Yassin Hamman, líder de la Gama'a al-Islamiya. "Tot un èxit, hem guanyat la partida als terroristes. Mort el gos, morta la ràbia", venia a dir el cap de policia, general al-Menawi. Però la resposta arribà l'endemà mateix de la conferència de premsa: el 10 de juliol un grup terrorista matava un oficial de la policia a 30 quilòmetres d'Assiut, la ciutat-feu dels fonamentalistes, on es calcula que hi tenen més base social.

El Nil en estat de setge. A la ribera del Nil del Caire, allò que en diuen *la Corniche*, hi ha més joves que mai asseguts a les baranes oferint les barquetes per fer un petit creuer pel riu. El diguem-ne "atur forçós" dels joves de *la Corniche* s'expressa sovint amb actituds aclaparadores als potencials clients, però al final les formes sempre s'imposen, hi ha salutacions i somriures i cadascú pel seu camí. En canvi, al poble d'Edfú, a la zona central del país, els joves que condueixen les calesses que porten els turistes a veure el temple ja gairebé no tenen esma de somriure. Simplement et demanen diners, amb el cap baix, desesperadament: et parlen d'un fill malalt o de la dona que s'està morint. Molts d'aquests pobles depenien totalment del turisme i l'ensorrada ha portat no pas la crisi, sinó la fam més absoluta.

En algunes altres ciutats, com Assuan o Luxor, abans ports emblemàtics dels creuers del Nil, es nota una buidor que no era habitual ni a les hores de sol dels dies més calorosos. L'hotel Old Cataract d'Assuan, evocador dels temps britànics colonials i punt de visita, de trobada i de copa inevitable dels visitants d'Egipte, mai no havia esta tan silencios i inhabitat. Al carrer i al mercat els insistents precis perquè compris no són tan aclaparadors com els d'Edfú, però, quan et decideixes a consumir t'adones que allò tan culturalment àrab del regateig es va desnaturalitzant per les circumstàncies:

—Una samarreta per tres lliures egípcies. Comprí-me-la!

Els establiments susceptibles de ser visitats pels estrangers són els blancs de les accions fonamentalistes. El president, Hosni Mubàrak (baix), intenta aïllar els integristes, però de moment la seva intenció no reïx a causa de la duresa de les mesures que empra, com l'estat de setge.

Penses que tres lliures està força bé i acceptes.
—Bé noi. Te'n compro tres i...

—No, no, s'equivoca. Aquestes, no les puc vendre a tres lliures. En valen vuit!

I arribat aquest punt, el turista pot arribar a sentir-se no pas regatejat sinó enganyat. Acaba comprant les samarretes, no pas a vuit lliures, però sí a set; ha de recórrer al sentit de l'humor i, també, a una mica de consciència del fet que Egipte s'ho passa molt malament i que, al capdavant, una lliura egípcia equival a unes trenta-cinc pessetes.

La visita al mercat o la passejada pels carrers polsosos conviden poc a parlar del rere-

fons polític. T'adones que una parella de policies o de soldats, Kalàixnikov a la mà, segueix i vigila el reduït grup d'estrangers que passeja pel mercat d'Assuan o de Luxor. Es tracta de discretes operacions de protecció durant les quals gairebé mai no tens la necessitat d'intercanviar paraules o simples salutacions amb els soldats. Però, quan algú decideix d'anar més enllà dels carrers comercials, cap als límits dels pobles i el desert, apareixen les patrulles apostades al costat de les tanquetes. No s'hi pot passar, ni a peu ni amb vehicle. Gairebé tota la vall del

Nil es troba en un virtual estat de setge.

Això amb Nàsser no passaria. A la gent que viu del turisme, ja sigui al mercat o oferint els seus coneixements d'idiomes o d'arqueologia als estrangers, no els és gens fàcil de parlar sobre el que passa a Egipte. Per ells, els autors dels atemptats són dimonis o folls ensinistrats per "gent dolenta" del Sudan, de Líbia o d'Algèria. Hi ha qui fins i tot prova de fer quadrar el fet de viure del turisme amb l'antioccidentalisme més integrista: "La culpa és dels nord-americans que donen armes a tota aquesta colla de pobres nois perquè facin atemptats i enfonsin el país..." "Els Estats Units no volen que Egipte sigui un país fort. Per això no van parar fins que van eliminar els hereus de Nàsser, que havia estat el gran faraó modern d'Egipte".

El simplisme d'aquestes formulacions amaga por. La por que un nou atemptat ensorri aquest qüestionable 25% de recuperació de la indústria turística. "I això no ens ho podem permetre", com deia directament i sense cap mena de guarniment intel·lectual el guàrdia de seguretat del Hilton.

Ara com ara, el Govern del president Mubàrak només ha utilitzat la repressió contra els atemptats de la Gama'a al-Islamiya i els moviments de protesta que convoquen els Germans Musulmans, la gran organització fonamentalista islàmica vinculada al FIS algerià. Tot i que els qui viuen del turisme no en volen parlar, les presons egípcies són plenes de presos polítics: 25.000 segons la Comissió

El Govern de Mubàrak només ha utilitzat la repressió contra els atemptats de la Gama'a al-Islamiya i els moviments de protesta que convoquen els Germans Musulmans, la gran organització fonamentalista islàmica vinculada al FIS algerià. Tot i que els qui viuen del turisme no en volen parlar, les presons egípcies són plenes de presos polítics: 25.000 segons la Comissió egípcia dels Drets Humans.

egípcia dels Drets Humans. Mubàrak intenta de dulcificar la repressió amb un anomenat "diàleg nacional" amb l'oposició i la societat en general per aïllar els integristes. Però la política de fets consumats del Govern allunya les parts fins al punt que els partidaris de Nàsser i l'esquerra han congelat l'activitat i els liberals del Wafd –partit històric dels intel·lectuals– es van retirar del que anomenen un "monòleg nacional". Els especialistes més seriosos aconsellen al Govern de Mubàrak que moderi la seva política envers el fonamentalisme. Consideren que la repressió és excessiva i arriscada, perquè una bona part de la societat egípcia viu com una humiliació l'estat de setge al Nil i la caça del turista i sent, cada cop més, un profund menyspreu del poder.

Llibert Ferri (El Caire)

COR D'ÀNGEL
de William Hjortsberg
Traducció de Joan Ayala
Coedició: Columna i Proa

Una estrambòtica i fascinant història de pactes amb el diable fa que ens trobem davant d'un Faust postmodern. Alan Parker va fer-ne una pel·lícula amb Mickey Rourke i Robert de Niro

